

бѣлѣжили мрачното му настроение. На всичкитѣ имъ запитвания, той замислено отговарялъ: „струва ми се, че днесъ ще бѣдѣ убитъ.“

Прѣзъ този день, както спомѣнахме и погорѣ, не се прѣдполагалъ никакъвъ бой; даже казватъ, запретено било да се не наченватъ никакви дѣйствия, но една дружина отъ Търновскій полкъ, входяща въ състава на сѣщій отрядъ, не била своеврѣменно извѣстена за това и случайно завързала бой съ неприятеля, който заемалъ още една командующа висота при Царибродъ. Главнокомандующий Князь Александръ, заповѣдалъ на този отрядъ да прѣвземе горнята висота съ пристѣпъ. Рѣшително, на конь и съ извадена сабя въ ржка, повелъ Златевъ дружината си; за негово нещастие и днесъ му се паднало да бѣде отзадъ въ резервъ, къдѣто най-много обсиждали, неприятелскитѣ, пуцани безъ прицѣлване куршуми. Такъвъ единъ куршумъ, наричанъ по руски „шальная пуля,“ пронизълъ гърдитѣ на Златева.

Прѣдчувствието се сбѣднѣло: не сварилъ той и да изговори нѣщо, само си вложилъ извадената сабя въ ножната, заклатилъ се и падналъ отъ коня.

Като молния се разнесло извѣстието между отряда, за случившето се нещастие. На всички била тежка и чувствителна прѣждеврѣменната загуба на старий другаръ, но заедно съ това ясно се забѣлѣзвало и новопоявившето се чув-